

χερσί σου τὴν ψυχρὰν τοῦ νεκροῦ χεῖρα, λέγων «Ὁ μνῦω, γέρον, ὅτι δὲν ἔκλεψα τὸ ἀργύριόν σου.»

Τὸ μέσον τοῦτο καὶ τοῖ μικροῦ λόγου ἄξιον ἤρπεν ὁμοῦ τοῖς πᾶσι καὶ ἰδίᾳ τῷ Νάθαν, ἐλπίζον τι ὅτι εὐχερῶς θὰ διεσκέδαζε δι' αὐτοῦ πάσας τὰς καθ' ἑαυτοῦ ὑπονοίας.

Δ.

Τῇ ὠρισμένη λοιπὸν ὥρᾳ εἰσῆλθεν ὁ Νάθαν μετὰ τῶν δύο μαρτύρων εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον. Ὁ νεκρὸς τοῦ γέροντος ἦτο κεκαλυμμένος ἐκ μέλανος ἐριούχου. Μία μόνη χεὶρ κινητὴ ὡς κηρὸς ἐξεῖχε τοῦ καλύμματος. Λυχνία ἕκαστος ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ θάλαμος εἶχε τι τὸ φασματώδες.

Ὁ Νάθαν προσήγγισε τῷ φερέτρῳ καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ νεκροῦ ἐν ταῖς ἑαυτοῦ. Ἐφρικίασε μὲν πλὴν δὲν ἀφῆκεν αὐτὴν

— «Καλὲ γέρον, εἶπε τρεμούσῃ τῇ φωνῇ ὁ Νάθαν, ὁμνύω ὅτι δὲν ἔλαβον τὸ ἀργύριόν σου.»

Ἄλλ' ἀμέσως ἔρρηξε κραυγὴν μεγάλην, διότι ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ αἰφνης θερμανθεῖσα ἐκράτει βιαίως τὴν τοῦ Νάθαν.

— Σύγγνωθι, ἐκραύγασεν ἔντρομος. Ἐλεος, Ἰεχωβά! Ἐσο ἴλεως! Ἐγὼ ἔκλεψα τὸ ἀργύριόν σου. ἀλλὰ θ' ἀποδώσω αὐτό. Μένει ἀνέπαφον... ἔθηκα αὐτὸ ὑπὸ τὸν κόφινον τὸν περιέχοντα φακὴν.

— Δὲν εἶναι ἄθλιος! εἶπε τότε ὁ νεκρὸς ἦτοι, ὡς εὐκόλως ἐμάντευσαν οἱ ἀναγνώσται, ὁ τὴν θέσιν αὐτοῦ λαβὼν Σιμὼν Σβάρ, ἀποτινάσσων τὸ νεκρικὸν κάλυμμα. Δὲν εὗρον τὸ μέσον νὰ ἐξαναγκάσω αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν; Ἐνόμισα, λοιπὸν ὅτι εἶμαι ὡς τὰ ποινικὰ δικαστήρια, ἀπὲρ δύναται τις ν' ἀπατήσῃ εὐχερῶς διὰ τινος ψεύδους;

Οἱ γέροντες Ἰσραηλῖται ὁμολόγησαν τότε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς, ὅτι ὁ Σιμὼν Σβάρ ἐφάνη ἐφάμιλλος τῷ Σολομῶντι κατὰ τὴν σοφίαν, διότι μόνος αὐτὸς ὑπῆρξε σοφώτερος πάντων ἑμῶν τῶν τῆς αἰκουμένης δικαστηρίων.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἐν Κορπὸλει τῇ 31 Ἰανουαρίου 1884.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΡΟΣΗΣ (καλλιτέχνης)